

— Безъ шеги, молимъ! — извика още по-строго Юрука, но този път гласътъ му измени. — Заповѣдамъ, всички до единъ по домоветъ си!

— Сербезъ билъ, бе! — подвигнаха изотзадъ. Този присмѣхъ изчерпи търпението му.

— Господа! — ревна старшията и очитѣ му се изцѣклиха. Конятъ тупна неспокойно, изпрѣхтѣ и се дръпна малко настрани. — Давамъ петъ минути срокъ!

— Много малко!

— Дай още една минутка, холанъ!

Старшията пипна кобура.

— Маршъ! Или ще стрѣляме.

Въ този мигъ Вълко скочи предъ него.

— Събранието ще стане на всѣка цена! — Заяви той и го измѣри решително.

— Ти какъвъ си, господине? — викна старшията, сѣкашъ стѣпи на твърда почва. — Въ името на закона, арестуванъ си!

— Тукъ мене може да ме арестува само законътъ на трудовитѣ селяни!

— Напредъ, или ще стрѣлямъ! — предупреди Юрука. Въ този мигъ стана нѣщо неочаквано. Иванъ Карамановъ се изпъча предъ него, дръпна ризата си и рунтавитѣ му гърди се оголиха.

— Стрѣлай! — изрѣва той като раненъ. — Стрѣлай, майчинъ сине!

За мигъ настѣпи тревожна тишина. Всѣки чуваше ударитѣ на сърдцето си, настрѣхналъ, готовъ да се хвърли въ огънь. После масата се мръдна напредъ и конетѣ на полицайтѣ отстѣпиха, повлечени назадъ като отъ порой.

— Господа, ще отговаряте! — викаше високо Юрука и дърпаше юздата. — Господа...

— Ще отговаряшъ ти, кръвопице! — ревъше народътъ отзадъ. — Фю! фю! фю!